

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času pobytem P.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1/LE-BA02-VL13-2020 ze dne 12. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění. Protože ve stanovené době nevystoupal, byl za účelem správního vyhoštění zajištěn. V Zařízení pro zajištění cizinců Balková podal dne 1. 1. 2020 žádost o mezinárodní ochranu. Svou žádost odůvodnil tím, že byl v X hlavním svědkem usmrcení člověka. Pachatel odsouzený na základě svědectví žalobce však již z vězení vyšel a hledá jej. Žalobce je navíc ve své vlasti zadlužen.
2. Žalovaný zamítl azylovou žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce totiž přišel z X, které Česká republika řadí mezi bezpečné země původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

V průběhu azylového řízení žalobce neprokázal opak, nepřeložil ani slíbenou listinu, v níž mu jako svědkovi někdo vyhrožoval ještě před průběhem soudního řízení trestního. Protože žalobce vážnou újmu spatřoval v jednání soukromé osoby, měl se obrátit na X státní orgány. To však neučinil.

3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní uvedl, že soukromá osoba, kvůli níž se návratu do X obával, je synovcem vysoce postaveného policisty. Právě proto nevyhledal na oficiálních místech pomoc. Namítl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a právní závěry neodpovídají podkladům pro rozhodnutí. V řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je důkazní břemeno vychýleno ve prospěch žadatele, protože žadatel typicky nemá možnost obstarat si oficiální potvrzení o tvrzených skutečnostech. V případě pochybností tak je třeba rozhodnout ve prospěch žadatele. Žalobce uvedl konkrétní skutečnosti, pro které nelze X považovat za bezpečnou zemi původu, takže závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že žalobce neprokázal, že X vůči němu nelze pokládat za bezpečnou zemi původu. Svou vlast žalobce neopustil na základě azylově relevantního důvodu, ani se na jeho základě neobával návratu do ní. Bylo povinností žalobce vyvrátit domněnku o X jakožto bezpečné zemi původu. Byť v žalobě argumentoval nemožností opatřit si důkazy, ještě v azylovém řízení jejich předložení přislíbil. Žádné však nepředložil.
5. Žaloba není důvodná.
6. Jakkoliv žalobce správně uvedl, že důkazní břemeno (resp. povinnost vedení důkazu, důkazní standard a objektivní důkazní břemeno) je obecně v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu upraveno ve prospěch žadatele (v podrobnostech srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS), není to pro posouzení věci podstatné.
7. Na žadatele o mezinárodní ochranu před státem považovaným za bezpečnou zemi původu jsou totiž kladeny vyšší nároky: podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se musí prokazovat, že *v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*. Důkaz o tom je úspěšně podán, jestliže z něj plyne, že žadateli hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70). Lze z toho dovodit i závěr o procesní odpovědnosti za to, že tyto rozhodné skutečnosti zůstanou ve sporu neprokázány (tzn. pravidlo o objektivním důkazním břemenu): žalobce neuspěje, pokud nepodá důkaz o tom, že v jeho případě nejde o bezpečnou zemi původu.
8. (Soud se nezabýval rozdílem mezi zněním § 16 odst. 2 zákona o azylu, který vyžaduje *prokázání*, že stát nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a zněním čl. 36 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, podle níž postačí *předložit závažné důvody*, což se *prima facie* jeví jako nižší míra důkazu; srov. i recitály 40 a 42 k této směrnici. S ohledem na obecnou povahu tvrzení žalobce v řízení před žalovaným a obecnou povahu žalobních námitek by to pro posouzení věci totiž nic nepřineslo. Stejně tak se soud nezabýval tím, zda procesní odpovědnost za prokazování nese výlučně žadatel, nebo zda ji zčásti nese i žalovaný. V souzení věci totiž sám žalovaný skutkový stav ověřoval z informace o bezpečnostní a politické situaci).
9. Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Žalobce v řízení netvrdil (a tudíž

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

neprokazoval), že mu hrozí větší riziko vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Vzhledem k tomu, že hrozící újmu spatřoval v jednání třetích, soukromých osob, byl povinen obrátit se na příslušné X (policejní orgány) a využít všech jejich ochrany (srov. např. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 5/2003-51 ze dne 27. 8. 2003). Z ničeho nevyplynulo, že by v případě žalobce nebylo možné považovat X vnitrostátní systém ochrany za účinný nebo nedostupný (srov. usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019). Sám žalobce to ani netvrdil, přestože právě on má podle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokazovat, že X nelze považovat za bezpečnou zemi původu, tj. že existuje objektivní důvod, pro který nelze ochraně státu důvěřovat (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 200/2018-34 ze dne 25. 10. 2018).

10. Nad rámec závěrů žalovaného pak lze uvést, že skutková verze žalobce zachycená v protokolu o pohovoru z 24. 1. 2020 je krajně nedůvěryhodná. Žalobce nebyl schopen jakkoliv vysvětlit, proč v rámci podání vysvětlení dne 13. 10. 2019 uvedl zcela protichůdné tvrzení, že z České republiky nevycestoval kvůli nedokončené práci, nikoliv kvůli obavě z vážné újmy v X.
11. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.